med fynden fan lefa! (Gratt nu ej och wäl-
dig twefa!!!)

7. Ja ämälte hwart hjerta i färeleens
glöd! Och gjuter i tanningens forma! Och
fynbens mennifa finne fin röd, Som fötte i
fin lufta fätt form! Ry mennifa danas till
Gräälarens bild! Som dömjuf, aftimodig,
barmhertig och mild, Gör Gud, men förla-
far fin, willa på barnaris älfar fin him-
melfa Far, Blott i hans behag allena fin
förnöjelse har, Gifve alt, som från honom fan
ftilja!!!

Den Andra:

Gud Son är född i Betlehem på denna
dag, Efter Guds eget wälbehag, Och worden
fött; Af hetta gunst och nåde Se han ock
fänd til hjelp och tröst, Och hafwer från all
wåde All werlden återlöst.

4. Ack, Kärleks Gud! När jag din god-
het tänker på, Mitt hjerta billigt brista må;
Ack, Kärleks Gud! Som så har älskat weet-
den, Att du dig slef i döden gaf, Och under-
gick den fäden, Att helga så wäl graf.

5. Ack hjertans fröjd! Nu är ej alla
wara glad, Och med de herdar gå åfrad Med
hjertans fröjd! Och följa fjernan efter, Som
är wäl Guds Ord fara ljus, Så wägen
jemn och rätt till Herrans helga hus.

6. Se wäle Män och hedningar af Öster-
land, Som komo ifrån Mirian till Betehle-
hem, Uppfäto fina hafwor Med förfa hjer-
tans röraelse, Och fänfte honom gåfwor: Guld,
mirrham, röfelse.

7. Wäälkommen hit! Min Gud, min
Herr, min Skapare, Till jorden ifrån him-
melen, Wäälkommen hit! Haft dina lemmar
fpäda Ej fruhban labes ned på strå, Will dock
din färetef glädja Se som dig fåda så.

8. En troppstighet fall göra mig i him-
len rik, Och dine helga Ängla lif Ej eteig-
het; Du welat dig förnedra, Så det du ej
uppbäla må; Hwad fan ej mera hedra, Att
lifens trona så?

9. Ät ej begå och fira så wär Julefest,
Att Jesus slef må hit wär gäst, Tag änfa
mä! Så fan ej ide fela Wäälignelse i rätt
och dåd, Att han will ej tillbela Din fär-
let och fin nåd.

GS 2089

Fyra

Andeliga Wisor.

Den Första:

Herda-Sång, om Herrans Jesu heliga födelse.

Den Andra:

Jul-Wisa.

Den Tredje:

Den trogna själens tillflykt i Jesu sår.

Den Fjerde:

Det må gå i werlden som Gud will, 2c.

Pris: 2 skill. banko.

Christinehamn,
tryckt hos P. Elias Norman, 1853.

så för intet köpa. Och att jag arma stackare, — Som med min synder leda, Gjort dig sweda: I ewigt ljus får se, De fem Rubiner sköna.

Den Fjerde:

Det må gå i werlden som Gud will, Jag dock hör min Jesum ewigt till. Han på Salems höjder Ger mig tusen fröjder, Herren god och mild. När här wändes all ting upp och ner, Är min fröjd att Gud sig nädigt ter, Derför jag mig gläder Och så lustigt qwäder. O, hwi skull' ej himlens brud Glädjas åt sin wän och Gud?

2. Uti werlden hafwer jag wäl twång; Men jag wet det slutas snart en gång; Derför jag i hoppet, Under wandringsloppet, Sjunger lamsens sång, Som hans Anda, nåd och blod mig lärt, Tills min hydda ändtlig blir förtärd: Då med ögon båda, Jag min Gud får skåda. Ack! mig tycks jag redan står Midt i glädjen jag då får,

Den Första:

Hwad är nu å färde? ack gifwom wäl akt; Månd himmelens förlåt är rämnad? Här blänker för ögat en owanlig prakt, Och natten till dag synes ämnad! Fast häpenhet fyller wårt hjerta och bröst, Så lyßnom dock till denna Ängelens röst! Han lärer wäl saken oß säga. Ja — hör —! Ack! hwad ljufligt och fägnande ljud, Han talar om nåd utaf kärlekens Gud, All wigt deßa orden wißt säga.

2. "Sjelf glad, att få wara Emmanuels folk, Jag eder stor glädje förkunnar, En glädje, som sträcker sig öfwer allt folk, Till ämne för hjerran och munnar: Si, Frälsaren Christus är födder i dag! Sjelf Herren i mandom skall hålla ett slag, Han seger mot satan skall winna: Den som er skall lösa med härligaste bragd, Är omlindad, uti en krubba nu lagd, Här kunnen J honom straxt finna.

3. Allt stort folk —! men än mer —! hör en makalös sång! Ack! måtte wi den kunna lära! Guds Änglar här ropa med fröjd på en gång: "J höjden wår Gud ware ära! Frid blifwe på jorden den sällaste lott! Ren

2. Upplifwa Jesu med ditt blod, Mitt tröga, kalla hjerta! Lät mig ur dina sår få mod, Och kraft utaf din smärta: Att hängna mig just som ett bi, Wid dina kärleksarmar, Så sitter jag dock fri, Och alltid lika warmer.

3. Lät lysa mig din korsgestalt, Hwart hälst jag mig kan wända! Att jag i din sår undgår allt, Hwad utom hus kan hända! Och inom i mitt hjertans hus, Din röda brudgums klänning, J full känning, i salighet der skänks, J hwar och en handwänning.

4. Min söta Jesu bädda mig wäl in uti din sida! Att när det onda rörer sig, Jag ej behöfwer lida, Men se blott huru du mitt Lam, Sjelf swarar när det gäller, Satan skäller, Och will mig locka frnm, J snaran han framställer.

5. Lät endast bli min hufwudsak, Att oupphörligt ligga, Wid dörren i din sårs förmak, Om nådesmulor tigga! Ej söka annan läkedryck Än bara Gudabloden, Hälsofloden! Som från ditt hjerta gick, Inunder wredesfloden.

6. Så får jag sen helt glad och nöjd, Från denna hyddan wandra! Gå hem till dig med lust och fröjd, Och hälsa på de andra, Som i din faders hus få bo, Dem du så hjertligt hägnar, Och undfägnar, Och taga mot den ro, Som du mig der tillägnar.

7. Jag dignar ner af häpenhet, Då mina sinnen löpa, In i den stora salighet, Wi

Den Tredje:

Lät lif och kraft ur dina sår, Ned på mitt hjerta droppa! Ellås du mig fått bland dina får, Om i din fida fryda: Hwad än ätwert beflutta mål, Med Sions dagg den torr! Gät den flöda, uti min torra själ, Det hwilken du haft möda.

Gät lif och kraft ur dina sår, Med på mitt hjerta droppa! Ellås du mig fått bland dina får, Om i din fida fryda: Hwad än ätwert beflutta mål, Med Sions dagg den torr! Gät den flöda, uti min torra själ, Det hwilken du haft möda.

10. Hans stora Namn Det Jesus är; en Gräsfare, En mennisfowän och älskare, Det är hans namn; Det nämnet äfwen nämndes Och förka gången lates om, När Gabriel utsändes Och till Maria com.

11. Så detta Namn Beror af all wår saligher, Om Skriften noggant läga met; J detta Namn Sa' alla fäster wardo, Om uppå jorden finnas må, Wäligande och fpara da, Att himmelsk glädje få.

12. En härlig trost, Att han, som är wår Gräsfare, Efall en gång bli wår Domare; Ack härlig trost! Så han i fyn fall somma Med nåt och mycken härlighet, Att gifwa ond' och fromma Sin lön i ewighet.

13. Gör Jesu död, Ät os wår rib mat äta på, Att ej wår lampor slocna må, Det Jesu död! När Bruddgummen nånd somma, Att då wår lampor brinna må, Och wi med alla fromma J falen få inga.

färdet till himmelens härliga Sprott, J mälwilliga menniskor förene! Men fyndom till Betlehem nu att få se, Det storwerk som Herren har der lätit fe! Och warom i loppet ej fene —!"

4. Hwad under —! Du werldarnes ewige Gud! Ur detta din himmelska prydnad? Efall du i den dragen behaga din drud, Och winna deß färdet och lydnad? Ack! Ja! denna fläbnaden anfäe dig bäft, Att bli wår Herre och wår Kung och wår Herre, Wår Bruddgum, wart alt uti alla: J lägher fins höghet, i fwagheten magt, J enfalden wisher, i tingheten pragt, J smärt, hwad wi förtjent finna falla.

5. Wälkommen! Wälkommen! Du förre Monarf! Wälkommen att fenden fröda! Ack! att du dig nedlät till wår lilla parf! Att ludande fängarne löda! Wänn tärafte fegrar, och nyt deraf fröjd, Att lyfta dem upp i din forfiara höjd, Om ligga i dödsmörker fängre. Wår hjerd gifwe genljud af mundtrafte lof, Om Ängfar dig sjunga i himmelens hof! Det dyrbara nåden du fänfte!

6. Förfamten er nu alla menniskobarn, Till hälsten, som kommit hit neder! Han lärer som ärd alla diefwulens garn, Och utför sin fäf med all heder. Ho will mera fendens fröfa nu bli? Så Bruddgummen kommit och brudna fläbnaden anfäe dig bäft, Att bli wår Hyrest och wår Kung och wår Hyrest, Wår Bruddgum, wart alt uti alla: J lägher fins höghet, i fwagheten magt, J enfalden wisher, i tingheten pragt, J smärt, hwad wi förtjent finna falla.

5. Wälkommen! Wälkommen! Du förre Monarf! Wälkommen att fenden fröda! Ack! att du dig nedlät till wår lilla parf! Att ludande fängarne löda! Wänn tärafte fegrar, och nyt deraf fröjd, Att lyfta dem upp i din forfiara höjd, Om ligga i dödsmörker fängre. Wår hjerd gifwe genljud af mundtrafte lof, Om Ängfar dig sjunga i himmelens hof! Det dyrbara nåden du fänfte!